

— ikke i de Tal, jeg har anført, men i de Tal, som jeg nu skal tillade mig at anføre. Lagerman Kommunerne med, er der ganske vist en Stigning; men medens Stigningen paa de indirekte Skatter er fra 4 Rd. 87 Sk. til 5 Rd. 62 Sk., paa de blandede fra 70 Sk. til 1 Rd. 26 Sk., er Stigningen paa de direkte Skatter kun gaaet fra 6 Rd. 89 Sk. til 7 Rd. Det viser paa en iøjensaldende Maade, hvorledes de indirekte Skatter overhovedet ere stegne i Forhold til andre Skatter. Jeg er saa heldig stillet, at jeg ikke ønsker at bruge de sidste Tal, jeg har anført, som et Argument, det er kun en Oplysning, jeg har villet fremkomme med. Jeg ønsker, efter hvad der foreligger, ikke, hvis man vil have en Medsættelse af Tolden, at man da skal ty til andre Skatter. Jeg kan vel meget godt finde mig i en Indkomstskat, jeg har Intet imod denne Skat; men det er ikke mit Ønske, og det har ikke været Tanken med de Tal, jeg har fremført, at anbefale denne, og det glæder mig, at jeg ikke har dette Ønske; thi jeg tror, at hverken det ærede Ministerium eller det høie Thing er tilbøjeligt til at gaa ind paa en saadan Skat. Den behøves efter min Mening heller ikke, og jeg har heldigvis her en overordentlig god Autoritet for mig, nemlig den ærede Finantsminister. Den ærede Finantsminister har ved Forelæggelsen af Finantslovsforslaget i det andet Thing givet en Skildring af vor Status, og han gav den paa to Maader, idet han nemlig dvælede paa den nuværende og ved den fremtidige Status. Den nuværende Status betragtede han ligeledes paa to Maader, idet han fremdrog den mest nøgterne, efter hans egen Mening endog for nøgterne Betragtning og — hvad man ganske vist er berettiget til efter den foreliggende Finantslov — tillige betragtede den med Hensyn til, at forskellige Foranstaltninger, som ingen Indtægt gave strax, dog ere en Kapitalforbedring. Jeg holder mig til den mest nøgterne Betragtning; thi har jeg Ret paa den Maade, maa jeg have endnu mere Ret paa et andet Standpunkt. Finantsministeren beregnede Fremgangen af Status fra det nøgterne Standpunkt for det Finantsaar, som endnu ikke er afsluttet, til 6 Millioner. Han beregnede Fremgang af Status i dette Aar til 5½ Million Kroner og desuden 900,000 Kr., som er Forskudsposter, som vi faae igen, altsaa til 6,300,000 Kr. Nu veed jeg meget vel, at der foreligger Forslag om store extraordinære Udgifter, hvilke Udgifter jeg haaber ville blive gennemførte, saaledes at jeg altsaa regner paa og haaber, at vi skulle faae de Udgifter, der er Tale

om; men selv om vi fik disse Udgifter — jeg mener Udgifterne til Befæstningsvæsenet og Forsvarsforanstaltninger — ville de Herrer jo af de Love, som foreligge, se, at der kun er beregnet 6 Millioner Kroner om Aaret som den højeste Sum, der maa komme til Udgift, hvad der altsaa affurat vil sluge den Fremgang, der er Tale om fra det nøgterne Standpunkt, eller maaske endog lade Noget tilovers. Nu tror jeg — jeg skal som sagt ikke tage Hensyn til Indkomstskatten, den ligger udenfor min Betragtning, og skjøndt jeg anser det for en retfærdig Stat, er der dog vist Ingen, der vil have den, naar man ikke behøver den, og jeg tror ikke, at den behøves — jeg siger, jeg tror, at man dog er berettiget til at forlange en Medsættelse paa Tolden. Jeg tror, at det kan forsvares, naar man gjør saa overordentlig Meget for Fremtiden — delvis er det vel ogsaa for Nutiden — at der da fortæres noget Mere af de udmærkede Aktiver, vi have, de store Maasjer, vi have. Jeg tror, at dette i høi Grad kunde forsvares. Jeg vil et Øieblik betragte Tolden som en Person, og da denne Person har ydet os saa overordentlig Meget, tror jeg, at det vilde være fuldstændig berettiget, om man gik en Del hied i sine Fordringer til den. Man vilde derved naae en Udvikling, som baade vilde bringe Landet istand til at bære store Byrder og endog paa selve Tolden give større Indtægter. Jeg tror, at Tolden da ikke alene har opfyldt de store Krav, som vi have stillet til den, men den er endog gaaet langt videre. Den er stegen langt stærkere, end vi nogensinde havde ventet. I Finantsaaret 1871—72 var, hvad vi ventede af Tolden, 7,878,000 Rigsdaler, og vi fik 8,500,000 Rd. I Finantsaaret 1872—73 ventede vi 8,909,000 Rd. og vi fik 9,815,000 Rd.; i 1873—74 ventede vi 9,542,100, og vi fik 10,382,000 Rd. Vi havde samtidig beregnet, at Reservecapitalen i de sidste Aar skulde tilskyde et Beløb af 5,700,000 Kr., men i Virkeligheden har den kun tilskudt 3,860,000 Kr. I det næste Aar ventede man et Tilskud af 4,200,000 Kr., men den tilskød kun 2,570,000 Kr. Den Omstændighed, der har bevirket, at det har stillet sig saa overordentlig gunstigt for Reservecapitalen, skyldes Tolden, og jeg tror derfor, at der er god Grund til en Medsættelse paa dette Punkt, idet en saadan paa ingen Maade kan give Anledning til nogen følelig Nedgang i vore Indtægter eller til nogen følelig Nedgang i hele vor finansielle Status. Nu vil man maaske sige, at Alt, hvad jeg her udtaler, udmærket godt kan vendes imod mig, idet man siger, at den